

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/232/2013
Identifikačné číslo spisu:	5112207599
Dátum vydania rozhodnutia:	20.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5112207599.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Stredoslovenská energetika, a.s., so sídlom v Žiline, Pri Rajčianke 8591/4B, IČO: 36 403 008, zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej G. E.j, bývajúcej v U., o zaplatenie 149,90 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 18 Ro 59/2012, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. novembra 2012, sp.zn. 8 Co 435/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina 20. júna 2012 č.k. 18 Ro 59/2012-14 vydal platobný rozkaz, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni do 15 dní od doručenia platobného rozkazu istinu 149,90 € spolu s úrokom z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 30,85 € od 26. júla 2011 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 119,05 € od 29. júla 2011 do zaplatenia, alebo aby v tej istej lehote podala odpor na tomto súde a trovy konania vo výške súdneho poplatku 16,50 € a na účet právneho zástupcu žalobkyne trovy právneho zastúpenia vo výške 57,89 €.

Proti výroku platobného rozkazu o trovách konania podala odvolanie žalobkyňa. Žiadala výrok o trovách konania zmeniť a náhradu trov priznať v sume 77,39 €.

O odvolaní žalobkyne rozhodol podľa § 174 ods. 2 veta druhá O.s.p. Okresný súd Žilina a uznesením zo 4. septembra 2012, č.k. 18 Ro 59/2012-69 platobný rozkaz v napadnutej časti výroku o trovách konania potvrdil. Žalovanej náhradu trov konania o odvolaní nepriznal. Nepriznal žalobkyni uplatnenú náhradu trov konania, konkrétne náhradu správneho poplatku za zisťovanie bydliska žalovanej v Registri obyvateľov Slovenskej republiky, Banská Bystrica zo 16. januára 2012 vo výške 3 €. Súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že procesným okamihom, od ktorého možno hovoriť o trovách konania je až

začatie súdneho konania. Konštatoval, že ak vzniknú do tejto doby určité náklady, nemožno ich považovať za trovy konania, aj keď sú tieto trovy navonok úzko spojené so súdnym konaním, ale za náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a preto je potrebné ich uplatniť v rozsahu príslušenstva pohľadávky. Z dôvodu, že konanie na súde začalo dňom doručenia návrhu na začatie konania vo veci samej, t.j. 1. marca 2012, mal za to, že k trovám konania patria len trovy vynaložené v súvislosti s týmto konaním. Zároveň poznamenal, že nevydal opravné uznesenie podľa § 164 O.s.p., nakoľko pri vydaní platobného rozkazu nedošlo k chybe v písaní, resp. v počítaní alebo inej zrejmej nesprávnosti. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 veta prvá O.s.p. Účastníkov konania poučil o neprípustnosti odvolania proti tomuto uzneseniu (§ 202 ods. 3 písm. m/ O.s.p.).

Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa. Žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, aby jej bola priznaná náhrada trov konania v požadovanej výške.

Krajský súd v Žiline uznesením z 30. novembra 2012, sp.zn. 8 Co 435/2012 odvolanie žalobkyne odmietol s poukazom na ustanovenie § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. s odôvodnením, že ide odvolanie procesne neprípustné - smerujúce proti uzneseniu, ktorým sa rozhodlo o odvolaní proti výroku o trovách konania v platobnom rozkaze (§ 202 ods. 3 písm. m/ O.s.p.). Uviedol, že opravným prostriedkom proti výroku platobného rozkazu o trovách konania je odvolanie, o ktorom rozhoduje súd, ktorý platobný rozkaz vydal. Súd, ktorý platobný rozkaz vydal, ak rozhoduje o odvolaní, je odvolacím súdom a proti jeho rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie (R 13/1998). Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza, proti ktorému uzneseniu odvolanie nie je prípustné. Takýmto uznesením je aj uznesenie, ktorým súd rozhodol o odvolaní podanom proti výroku o trovách konania v platobnom rozkaze a to bez ohľadu na to, či odvolaniu vyhovel alebo nie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu žalobkyňa podala dovolanie, v ktorom žiadala napadnuté uznesenie odvolacieho ako aj prvostupňového súdu zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že v danom prípade jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd odmietol jej odvolanie, i keď bolo procesne prípustné. Pokiaľ Okresný súd Žilina uznesením zo 4. septembra 2012 č.k. 18 Ro 59/2012-69 potvrdil platobný rozkaz v napadnutej časti a nevyhovel odvolaniu žalobkyne v celom rozsahu, mal postupovať v zmysle ustanovenia § 374 ods. 4 O.s.p. a predložiť vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. novembra 2011 sp.zn. 6 Cdo 44/2011 tvrdila, že proti rozhodnutiu súdneho úradníka je vždy prípustné odvolanie a ak bolo odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou, dochádza priamo zo zákona k zrušeniu takéhoto rozhodnutia, pričom sa vec dostáva do štádia, v akom bola pred vydaním tohto rozhodnutia. Podľa jej názoru rozhodnutie sudcu v danom prípade musí byť chápané ako rozhodnutie prvostupňového súdu, proti ktorému je podľa Občianskeho súdneho poriadku prípustný opravný prostriedok. Mala za to, že súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil v časti výroku o trovách konania a odvolacieho konania, vzhľadom na skutočnosť, že v rozpore s § 172 ods. 7 O.s.p. rozhodol o nepriznaní náhrady trov, ktoré boli uplatnené v návrhu na začatie konania, resp. ich znížil (o 3 €) bez výzvy a poskytnutia súhlasu žalobkyne s takýmto postupom. Považovala tiež platobný rozkaz v tejto časti za nepreskúmateľný, nakoľko z rozhodnutia nebolo zrejmé, z čoho súd vychádzal pri nepriznaní časti trov konania vo výške 3 € (náhrada za správny poplatok za potvrdenie o trvalom pobyte). Uviedla, že sa v rámci právnej argumentácie v celom rozsahu pridrižiava dôvodov uvedených v odvolaní z 11. septembra 2012.

Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu uvedené v ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Žalobkyňa podala dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania; takéto uznesenie nevykazuje znaky uznesení, proti ktorým je dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 prípustné.

V danom prípade by prípustnosť dovolania žalobkyne prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Prípustnosť dovolania nezakladá samo tvrdenie o existencii namietanej vady, ale iba zistenie, že k tvrdenej procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Vzhľadom na obsah dovolania žalobkyne a tvrdenie, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a tiež s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., dovolací súd najskôr skúmal namietanú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov (napr. oprávnenie byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.). O takúto vadu ide tiež vtedy, keď odvolací súd odmietne odvolanie, hoci podmienky pre tento postup nie sú dané (viď primerane R 23/1994).

Podľa § 174 ods. 2 veta tretia O.s.p. opravným prostriedkom len proti výroku o trovách konania je odvolanie, o ktorom bez pojednávania rozhodne súd, ktorý vydal platobný rozkaz.

Podľa § 202 ods. 3 písm. m/ O.s.p. odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa rozhodlo o odvolaní proti výroku o trovách v platobnom rozkaze, európskom platobnom rozkaze, rozkaze na plnenie, zmenkovom platobnom rozkaze a šekovom platobnom rozkaze.

Podľa § 374 ods. 4 O.s.p. proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatľa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakatľ, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhoví, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatľa, proti ktorému zákon odvolanie neprípúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Pri posudzovaní otázky, či v dovolacom konaní došlo k žalobkyňou tvrdenému odňatiu jej možnosti pred súdom konať, dovolací súd, vychádzajúc z platnej právnej úpravy § 174 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že súd prvého stupňa bol oprávnený a zároveň povinný rozhodnúť o odvolaní proti výroku o trovách konania v platobnom rozkaze ako funkčne príslušný súd. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že odvolanie

v tomto prípade má síce suspenzívny (odkladný) účinok, ale nenastáva účinok devolutívny (príslušnosť rozhodnúť o odvolaní neprechádza na funkčne vyšší súd). Opravným prostriedkom len proti výroku platobného rozkazu o trovách konania je odvolanie, o ktorom rozhoduje súd, ktorý platobný rozkaz vydal. To znamená, že rozhodnutie o tomto opravnom prostriedku sa podľa platnej procesnej úpravy a ustálenej rozhodovacej praxe považuje za rozhodnutie opravného súdu, čo potvrdzuje predovšetkým jeho označenie ako odvolanie. Súd, ktorý platobný rozkaz vydal, ak rozhoduje o odvolaní, je odvolacím súdom a proti jeho rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie (R 13/1998). Keďže už nie je možné v ďalšom procesnom postupe napádať toto rozhodnutie o odvolaní ako prvostupňové rozhodnutie, dovolací súd konštatuje správnosť odmietnutia odvolania odvolacím súdom a jeho súlad s relevantnými procesnými ustanoveniami § 201 a § 218 O.s.p. (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7. februára 2001 sp.zn. II. ÚS 811/00). Aplikácia ustanovenia § 374 ods. 4 O.s.p. je podľa názoru dovolacieho súdu v tomto prípade vylúčená, čo vyplýva z vyššie citovaného znenia, t.j. že rozhodnutie sudcu o odvolaní proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Dovolací súd sa ďalej zaoberal námietkou žalobkyne, týkajúcou sa nepreskúmateľného a nedostatočne odôvodneného rozhodnutia prvostupňového súdu v časti nepriznania náhrady trov v rozkaznom konaní, t.j. skúmal či nedošlo k vade konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd Slovenskej republiky podľa konštantnej judikatúry (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

V zmysle § 167 ods. 2 O.s.p. sa na uznesenie primerane použijú ustanovenia o rozsudku. Odôvodnenie rozsudku (aj uznesenia) musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. [súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil]. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku (uznesenia) bolo presvedčivé. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok (uznesenie) odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania,

stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Jasným a zrozumiteľným spôsobom sa vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie podstatné a právne významné a primerane vysvetlil, z akých dôvodov nepovažoval správny poplatok vo výške 3 € za trovy súdneho konania a náležite tak odôvodnil, prečo ich žalobkyni nepriznal. Jeho skutkové a právne závery (s výkladom aplikovaných právnych predpisov) sú zrozumiteľné.

Dovolací súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že prvostupňový súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. sp.zn. I. ÚS 188/06).

Právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak súd koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (I. ÚS 6/97). Postup súdu prvého stupňa, ktorý rozhodol o odvolaní proti výroku o trovách konania v platobnom rozkaze podľa § 174 ods. 2 tretej vety O.s.p. a postup odvolacieho súdu, ktorý v preskúmvanej veci odmietol odvolanie proti tomuto uzneseniu v zmysle § 202 ods. 3 písm. m/ O.s.p., bol v súlade so zákonom (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v konaní súdov oboch stupňov nedošlo k odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom a tým i k namietanej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd sa tiež zaoberal námietkou dovolateľky, ktorá vyplýva z obsahu dovolania, že k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) súdom prvého stupňa došlo v otázke posúdenia nároku na priznanie celej uplatnenej výšky trov konania a odvolacieho konania (náhrady za správny poplatok vo výške 3 € za potvrdenie o trvalom pobyte).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobkyne boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobkyňou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1

O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.